

Kapitola 1

„No ták, Fritzi! Stůj chvilku klidně!“

Levou nohu jsem už měla ve třmeni a udýchaně po druhé noze poskakovala vedle svého koně, který se už nemohl dočkat, až se konečně zase dostane do volné krajiny, a rozrušeně se točil. Twix, můj hnědobílý Jack Russell teriér, kolem nás pobíhal, štěkal a byl na vyjížďku stejně celý žhavý jako Fritzi. Po několika marných pokusech se mi konečně podařilo nasednout a pravou nohou jsem ještě lovila třmen, když se Fritzi už rozběhl. Znal cestu k lesu a přesně věděl, že už brzy bude smět cválat podle libosti.

Od té doby, co byl na Kosím dvoře cvičen, byla většinou na programu disciplinovaná práce v jízdárně a nanejvýš jednou nebo dvakrát týdně pár krátkých kol

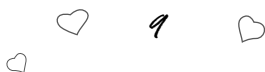
krokem kolem dvora. Na Velikonoce ještě jednou pořádně sněžilo, ale teď roztál i poslední pozdní sníh a nastávalo jaro. Nebe bylo bleděmodré, vlahý vzduch plný vůní, sluneční paprsky hřály a na loukách a polích vykouzily první bledou travu. Život se vracel i do holých stromů v lese, všude se pomalu ukazovaly malé zelené pupeny, které se brzy promění v husté listí.

Vedla jsem Fritziho po písčité cestě směrem ke kraji lesa a přitáhla mu trochu uzdu, protože hrdě stácel krk, vztyčil chvost, přešel do tanečního kroku a řehtal. Člověk by si skoro myslel, že chce udělat dojem na paní Grieseovou a její starou klisnu, která klusala na cvičišti. Předstíral, že se polekal Twixe, trochu se vzepjal a měla jsem co dělat, abych ho přiměla pořádně držet krok.

Fritzi se v uplynulých týdnech úplně změnil. Ačkoli byl pořád ještě poslušný a hodný, získal spoustu síly a v pěti letech pochopil, že je hřebec. Dneska jsem měla pocit, že sedím na sudu se střelným prachem.

„No dobře, dobře,“ promluvila jsem na svého koně. „Za chvíli už se budeš smět rozběhnout.“ Sklopil uši dozadu. Přesně rozuměl tomu, co jsem řekla.

Dojeli jsme k lesu. Lehký vítr se proháněl větviemi bez listí a já Fritzimu dovolila hned za první

křížovatkou cval, jinak by snad na místě explodoval. Cesta, kterou jsme s Melike nazvaly dálnice, protože rovně procházela napříč lesem, byla ideální pro prudký cval, protože vedla několik kilometrů lehce do vrchu. Fritzi vyrazil jako dělová koule, ale protože jsem na to byla připravená, neměla jsem s tím problém. Moc dobře jsem svému koni rozuměla, i pro mě byla nuda trénovat každý den v jízdárně lekce drezúry.

Po několika metrech jsem se nadlehčila, povolila uzdu a Fritzi se protáhl. Kopyta tlumeně dusala po rozměklé půdě. Twix rozčileně štěkal někde za námi, protože nám na krátkých nožkách nestačil. Tatínek by jistě huboval, že nechávám Fritziho v lese běžet nejvyšší rychlostí, ale mladý hřebec to občas potřeboval, aby byl spokojený.

Ještě před několika týdny by tátu vůbec nezajímalo, co s Fritzim provádím, ale to se v poslední době změnilo.

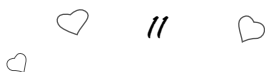
Od té doby, co jsem mu ukázala, jak dobře umí Fritzi skákat, tatínek do mladého hřebce zase vkládal velkou naději, přestože se jí tenkrát, po Fritziho těžkém úrazu, úplně vzdal. Fritzi byl mladý, ale přesto měl za sebou dramatický život.

Narodil se v den mých osmých narozenin a tatínek mi ho v ten den daroval, protože mé narozeniny kvůli

téhle vzrušující události přišly hodně zkrátka. Přibližně o rok později jednoročák Fritzi spolu se stejně starými koňmi utekl z ohrazené pastviny, nějak se dostal na hlavní silnici a tam do něj narazilo auto. Byl těžce raněný a všichni předpokládali, že se z něj nikdy nemůže stát závodní jezdecký kůň. Ale mně nevadilo, že byl chromý, starala jsem s o něj a později, když už byl dost starý, jsem na něm i jezdila. Loni v létě již na něm žádné následky úrazu nebyly znát – Fritzi klusal a cválal, jako by nikdy nebyl zraněný. Se svou nejlepší kamarádkou Melike jsme skoro každý den vyjížděly na projížďku a během toho jsme zjistily, že Fritzi dovede taky výborně skákat. Přemýšlely jsme, jak to udělat, abych Fritziho mohla trénovat a můj otec si toho nevšiml. Pak vstoupil do hry Tim. Při vzpomínce na něj jsem se musela bezděčně usmát. Ne že by uplynula vteřina, kdy bych na něj nemyslela, ale většinou to bylo spíš podvědomě. Tim Jungblut byl nepochybně nejlepší kluk na světě, s tou roztomilou jizvičkou nad horním rtem a dolíčkem na bradě, ale bohužel to byl taky syn Richarda Jungbluta, nepřítele mých rodičů.

Příliš rychle jsme dorazili na konec cesty, kde mohl Fritzi cválat, a musela jsem ho zarazit. Mladý hřebec

okamžitě poslechl. Cval mu udělal dobře, několikrát odfrkl a klidně přešel do volného kroku. Twix nás doběhl, jazyk mu visel skoro na zem, byl obalený bahnem, ale byl šťastný.

V myšlenkách jsem se vrátila do loňského léta a přeběhl mi mráz po zádech při vzpomínce na dobu, kdy se naráz změnil celý můj život. Starší bratr Christian a já jsme vyrostli nedaleko městečka Steinau na Kosím dvoře, který patřil mým prarodičům. Život s koňmi pro nás byla samozřejmost. Tatínek byl jedním z nejúspěšnějších parkurových jezdců v Německu a skoro každý víkend odjížděl někam na parkurové turnaje.

Náhle se ale v mém pohodovém světě objevily trhliny, protože dědeček nadělal velké dluhy u banky a nikomu o tom nic neřekl. Pak jednoho dne přijel na Kosí dvůr exekutor a pohrozil, že pokud dědeček dluhy nezplatí, půjde celý dvůr do nucené dražby. Po tvrdém jednání s bankou a daňovým poradcem museli tatínek a maminka převzít dvůr i s dědovými dluhy, jinak bychom se museli vystěhovat.

Ze dne na den se nálada změnila a vládlo napětí. Rodiče měli velké starosti a pořád se hádali. Mnozí zákazníci, kteří měli na Kosím dvoře ustájené koně, od nás

odešli a tatínek se pohádal s dědečkem tak, že už spolu nepromluvili ani slovo. Bylo to všechno tak zlé, že maminka si sbalila kufr a odjela k rodičům do Bonnu.

V téhle smutné době byl mojí jedinou útěchou Fritzi, ale bála jsem se, že kdyby tatínek zjistil, jak dobře umí můj kůň skákat, chtěl by ho prodat. Proto jsem s ním v hale jezdila, jen když jsem si byla jistá, že táta ze dvora odjel.

Potom se najednou objevil na Kosím dvoře Tim. Přišel odpoledne, když se pořádal spolkový turnaj. Dokonce riskoval, že ho uvidí můj bratr, který ho hluboce nenávidí. Ukázala jsem Timovi Fritziho a on dostal úžasný nápad, že bude mě a mého koně potají trénovat. Vybral ideální tréninkovou louku na kraji lesa, kde dřív bylo cvičiště psů, přivezl tam spoustu starých parkurových překážek z otcova Slunečního dvora a ještě s pomocí Melike jsme tam postavili parkurovou dráhu. Od té doby jsme se tam scházeli nejméně jednou týdně a Fritzi díky Timově výuce dělal neuvěřitelné pokroky.

Při pomyslení, že naše společné tréninky skončily, mě zbolelo srdce. Před několika týdny totiž tatínek na turnaji v Heidelbergu prodal za spoustu peněz svého nejlepšího koně Laguna. Znamenalo to záchranu Kosího

dvora, ale táta byl přesto strašně smutný, protože Lagunas byl jeho nejmilejší kůň.

Ještě ten den večer se Christianovou vinou stala dramatická nehoda. Lagunas upadl v čisticím boxu a nedokázal vlastní silou vstát. Když selhaly všechny zoufalé pokusy o pomoc, vyrazila jsem s Fritzim nočním lesem k myslivně, abych přivedla tatínkova starého kamaráda doktora Lájose Kertéczyho, který Lagunovi zachránil život a nám tak i Kosí dvůr.

Také díky tomu jsem se dozvěděla, proč jsme tolik zneprátelení s Jungblutovými. Musela jsem i pochopit, že propast mezi mojí a Timovou rodinou je skoro nepřeklenutelná. Ve škole Christian jako ohař sledoval, abych s Timem ani nepromluvila, a Tim musel po škole pomáhat otci na Slunečním dvoře a odpoledne už nikdy neměl čas. Ani o velikonočních prázdninách se nenaskytla možnost Tima vidět.

Zhluboka jsem si povzdychla. Fritzi okamžitě napřímil uši a čekal na můj povel ke klusu.

Po čtvrtroce jsme dojeli k naší tréninkové louce. Překážky byly pořád rozestavěné přesně tak, jak jsme přes ně před několika týdny skákali, než náš trénink dočasně ukončil sníh. Ale teď už byl úplný konec. Ráno

po Lagunově nehodě a záchraně jsem tatínkovi předvedla, jak Fritzi skáče, a tím kapitola trénování s Timem skončila, protože nadšený táta se rozhodl, že bude mého koně trénovat osobně. Na jednu stranu to bylo skvělé, na druhou to znamenalo, že už jsem neměla záminku scházet se s Timem o samotě.

Svezla jsem se ze sedla, vedla Fritziho po louce za sebou a sedla si na starou kládu, kterou jsme sem s Timem a Melike společnými silami dotáhli z okraje lesa, abychom měli další překážku.

Tolik se toho v uplynulých týdnech stalo – někdy jsem měla pocit, že jsem za tu dobu zestárla o několik let. Vytáhla jsem z kapsy bundy řetízek s přívěskem, který mi dal Tim při našem posledním setkání, a zadívala se na srdíčkový medailonek. Tim nechal na zadní stranu vyryt nápis *Projekt Fritzi*. Palcem jsem hladila nápis a vzpomínala na to odpoledne, kdy jsem jela na louku s ohromným strachem.

Tim mi poslal SMS, kterou jsem zase jednou nepochopila správně, protože jsem mistryně ve špatném chápání zpráv. V každém případě jsem předpokládala,

že mi Tim oznámí, že se v budoucnu se mnou nemůže scházet.

Nakonec ale bylo všechno úplně jinak, než jsem se obávala! Tim přiznal, že mě miluje, a políbil mě. Při vzpomínce na ten neuvěřitelný, krásný, magický okamžik, na který se svět na pár vteřin zastavil, jsem zavřela oči a šťastně jsem vydechla. Nikdy předtím mě žádný kluk nepolíbil. Ještě dneska mi to připadá jako sen, protože Tim je idol všech holek ve škole a já nejsem žádná krasavice jako Ariana, naše třídní princezna.

Jako důkaz, že se mi to všechno jenom nezdálo, jsem měla ten řetízek se srdíčkovým přívěskem, který jsem s sebou potají nosila v kapse bundy jako talisman. Neodvážila jsem se pověsit si řetízek na krk. Christian by si ho mohl všimnout a mít hloupé poznámky. Ostatně mamince s jejím rentgenovým pohledem by taky nezůstal dlouho skrytý. Tohle tajnůstkářství bylo kapkou pelyňku v mém štěstí. Kromě Melike a Lájose o mně a Timovi nikdo nevěděl, a tak to taky musí zůstat.

Při vzpomínce na minulou sobotu jsem se otrásla. Celá rodina se mnou jela na malý turnaj do Sulzbachu, kde jsem Fritziho úplně poprvé přihlásila na parkurovou zkoušku kategorie ZL. Vůbec jsem nepočítala s tím,

že se mnou pojedou i tatínek a Christian, přesto jsem byla pořád v klidu, protože parkurová dráha nebyla zvláště těžká a pro Fritziho to nebyl problém. Ale když mi Melike na opracovišti zašeptala, že na tribuně v hale sedí Tim, leknutím se mi zastavilo srdce. Třásla jsem se po celém těle a zapoměla na pátou překážku parkuru jako úplná začátečnice!

Fritzi by závod snadno vyhrál, ale když jsem omylem skočila šestý skok ze špatné strany, ozval se zvon a byla jsem vyloučená. Maminka a táta řekli jen „Škoda“ a „To bylo z nervozity“. Potom už o mém trapném vystoupení neztratili ani slovo. Jen Christian nevynechal jedinou příležitost, aby mi to strčil pod nos. Měl totiž na mě příšerný vztek, protože teď už nebyl středem pozornosti on, ale já, a kromě toho mi obchodník s koňmi Nötzli svěřil koně Quintana, abych ho cvičila. To všechno mého staršího bratra těžce urazilo. Kdyby teď ještě zjistil, že mě Tim políbil a dal mi zlatý řetízek, byl by to úplný konec.

„Ach, Time, strašně bych si přála, abys tady teď byl,“ zašeptala jsem a políbila medailonek, než jsem ho zase schovala do bezpečí kapsy. Potlačovala jsem slzy. Kdyby se Tim nejmenoval zrovna Jungblut a já nebyla dcera

Michaela Weilanda, tak bych teď mohla jet za ním na Sluneční dvůr, vidět ho a smát se spolu s ním. Proč jen musí být všechno tak hrozně složité? Fritzi na mě s očekáváním hleděl tmavýma očima a netrpělivě hrabal přední nohou. Tahle louka pro něj znamenala, že může skákat, a to dělal ze všeho nejraději.

„Dneska bohužel ne, zlatíčko,“ sdělila jsem mu a vstala. „Bez Tima skákat nebudeme.“

